

Nr 71.

Av fru Torbrink, om befrielse för biografägaren G. Gustafsson från staten tillkommande nöjesskatt för biografföreställningar.

Sågverksarbetaren Gösta Gustafsson i Abbetorp i Bäckebo socken insjuknade i november 1949 i barnförlamning, därvid ryggen, höftpartiet och båda benen blevo varaktigt förlamade, så att han alltsedan han drabbades av sjukdomen ej kunnat arbeta i sitt yrke. Gustafsson, som är gift och har två barn i åldern 5 och 9 år, hade tidigare på eget initiativ gjort i ordning en mindre biograflokal i ett uthus som tidigare varit garage, och i denna lokal hade han med hustruns hjälp givit biografföreställningar för ortens befolkning, som har ganska långt till tätort med biograf eller liknande nöjesanordning. Sedan han insjuknat har denna biograf blivit hans huvudsakliga inkomstkälla.

Emellertid har denna biograf icke kunnat giva så mycket. Nettot har enligt hans egen utsago utgjort endast cirka 100 kronor i månaden. Han har därför haft svårt att försörja sig och sin familj härpå och på vad han erhållit från en sjukkasse, däri han varit medlem (90 kr. i månaden). Han har anhållit om befrielse från nöjesskatt för biografföreställningarna och fått sådan befrielse beträffande den kommunala delen av nöjesskatten av kommunalfullmäktige i Bäckebo, vilka också »på det livligaste» tillstyrkt medgivande av befrielse även från den statliga delen av skatten.

Sådan befrielse har emellertid av myndigheterna icke kunnat lämnas. Sedan Gustafsson redan i november 1950 gjort framställning om sådan befrielse hos länsstyrelsen i Kalmar län, fann sig länsstyrelsen enligt beslut den 22 december samma år icke kunna bifalla hans framställning. Efter det Gustafsson fullföljt framställningen i besvär hos Kungl. Maj:t har regeringsrätten den 4 december 1952 beslutat ej göra ändring i länsstyrelsens beslut samt beträffande en i besvären gjord ansökning att av nåd bliva befriad från skatten hemställt, att Kungl. Maj:t måtte finna denna ansökning icke kunna bifallas. Kungl. Maj:t i statsrådet, som har att avgöra nådeansökningen, har sålunda tydligen inga möjligheter att bifalla densamma.

Enligt vad jag inhämtat är enda möjligheten för Gustafsson att erhålla befrielse från ifrågavarande nöjesskatt att riksdagen fattar beslut om sådan befrielse. Det kan synas, att det belopp det gäller — kanske 100 kronor i månaden eller något sådant — är bra ringa att besvära riksdagen för. Men för Gustafsson är beloppet säkerligen inga ringa. För honom synes det i

själva verket ha den betydelsen, att det blir avgörande för huruvida han med de inkomstkällor han har skall kunna försörja familjen på ett dragligt sätt eller icke.

Det kan ju också invändas, att man icke bör skapa prejudikat på att befrielse från nöjesskatt kan erhållas av riksdagen, när icke de ordinarie instanserna kan giva sådan, samt att Gustafsson, om han är i verkligt behov av hjälp, bör få sådan genom socialvårdsmyndigheterna. Emellertid är detta fall så unikt att risken för efterföljare är så gott som obefintlig, och den hjälp Gustafsson skulle erhålla genom att han befriades från nöjesskatt för sin biograf är psykologiskt av så mycket större värde än vanligt socialunderstöd, att denna väg i detta fall synes ha avgjort företräde. Numera är det väl ingen som bestrider att hjälp till självhjälp, som det i detta fall är fråga om, är den bästa av alla understödsformer.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte medgiva befrielse från staten tillkommande nöjesskatt för de biografföreställningar, Gustafsson anordnat i sin ifrågavarande biograflokal, efter någon lämplig tidpunkt samt för de biografföreställningar, som han framdeles kommer att anordna i samma lokal så länge hans hälsotillstånd och ekonomiska förhållanden icke avsevärt förbättrats.

Stockholm den 21 januari 1953.

Tekla Torbrink.